

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 1:

Forslag til folketingsbeslutning om inddrivelse af skyldig betaling for offentligt formidlet børneopnsning.

Af Jane Oksen (FP) m.fl.
(Fremsat 3/10 90).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Socialministeren (Aase Olesen):**

Beslutningsforslaget peger på et meget relevant problem, nemlig at det principielt er uacceptabelt, at en række forældre undlader at betale for deres børns ophold i daginstitutioner m.v.

Jeg er enig med Fremskridtspartiet i, at det bør være sådan, at forældre betaler det, de skal betale, og når det ikke sker, har de offentlige myndigheder pligt til at søge de skyldige beløb inddrevet.

En anden opfattelse ville være en hån over for det flertal af forældre, herunder forældre med lave indtægter, som betaler, hvad de skal.

Kernen i beslutningsforslaget er, at det offentlige skal have bedre muligheder for at inddrive gælden. Dette skal f.eks. ske ved, at man skal kunne gå løs på børnebidrag, børnetilskud og børnefamilieydelsen. Er dette ikke tilstrækkeligt, må lønnen eller kontanthjælpen holde for. Efter forslaget skal kommunalbestyrelsen også have ret til at opsig børnene eller nægte dem optagelse i en daginstitution, hvis restancerne ikke er betalt.

Beslutningsforslaget er ledsaget af en grundig redegørelse for, hvad der på det sidste er sket på dette felt, og det skal forslagsstillerne have ros for. Dog mener jeg, at beskrivelsen i bemærkningerne ikke er tilstrækkelig nuanceret. Det må være et hovedformål at undgå, at forældre ikke oparbejder en gæld til det offentlige. Kommunerne må derfor indrette deres be-

talingsadministration sådan, at det meget hurtigt kan konstateres, når der ikke betales til tiden. Det er også nødvendigt, at kommunen derefter hurtigt minder forældrene om den manglende betaling, og at man ikke er langmodig med at sætte inddrivelsesproceduren i gang. Det burde være en selvfølge, at kommunerne handlede på denne måde. Når jeg omtaler denne banalitet, skyldes det, at jeg faktisk har været præsenteret for et eksempel, hvor en kommune beklagede sig over de dårlige inddrivelsesmuligheder, og i den konkrete sag var realiteten, at kommunen i ganske lang tid havde ladet hele området sejle, og så skal det jo gå galt.

En række forældre undlader at betale, selv om de udmærket godt kan betale. Det er klart forkasteligt, og hvis en kommune tillader, at noget sådant sker, er det nærliggende at betegne dette som sløseri fra kommunalbestyrelsens side.

Efter gældende inddrivelsesregler kan gælden inddrives, når forældrene ikke betaler på grund af manglende vilje. Problemet opstår derfor især i forhold til de forældre, som er i en vanskelig økonomisk situation, f.eks. forældre, som modtager kontanthjælp efter bilstandsloven. Disse forældres forhold har vi jo drøftet meget intensivt i forbindelse med, at vi indførte reglerne om, at kontanthjælpsmodtagere skal betale for deres børn, når de er i daginstitution og dagpleje. Jeg vil minde om, at baggrunden for disse regler var et ønske om at ligestille kontanthjælpsmodtagere med børn i daginstitutioner med forældre beskæftiget på lavtlønsområdet.

Det gav bl.a. anledning til en hed debat om bilstandslovens § 49, om administration af kontanthjælpen kunne anvendes, hvis en kontanthjælpsmodtager undlod at betale for en daginstitutionsplads. Efter denne bestemmelse kan kommunalbestyrelsen undtagelsesvis beslutte at gå ind i administrationen af kontanthjælpen, når modtageren ikke overholder en betalingsforpligtelse. Debatten afsluttedes med, at jeg i en skrivelse af 20. august 1989 orienterede samtlige kommuner om de muligheder, der efter § 49 er for at forhindre, at en kontanthjælpsmodtagers gæld til det offentlige vokser på grund af manglende forældrebetaling.

Det er således ikke korrekt, når det i bemærkningerne til beslutningsforslaget siges, at